

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Παρασκευὴν, 12^ν / 25^ν Ἰουνίου 2021, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτὴ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ὀνουφρίου τοῦ Αἰγυπτίου. Κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ἐπιτελεῖ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου ὡς καταγομένου ἐξ Αἰγύπτου καὶ ἐξεληθόντος ἐκ τοῦ Κοινοβίου καὶ ζήσαντος εἰς τὴν ἔρημον ἐξήκοντα ἔτη ἐν ἄκρᾳ ἀσκήσει καὶ μονῶσει καὶ γενομένου γνωστοῦ εἰς τοὺς πατέρας ὑπὸ τοῦ εὐρόντος τοῦτον Ἁγίου Παφνουτίου.

Τὴν μνήμην τοῦ ὁσίου Πατρὸς τούτου ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἐτίμησεν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν αὐτοῦ, τὴν κειμένην ἔναντι τῆς Κολυμβήθρας τοῦ Σιλῳάμ καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἄγρου τοῦ Κεραμέως, τὸν ὁποῖον ἠγόρασαν οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων μὲ τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὰ ὅποια ἐπέστρεψε μεταμεληθεῖς ὁ Ἰούδας, πρὸς ταφήν τοῖς ξένοις. (Ματθ. 27, 1-10).

Εἰς τὰ λελαξευμένα κοιμητήρια ἐντὸς καὶ πέριξ τῆς Μονῆς ταύτης εὐρίσκεται καὶ ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου Ἰουβενάλιου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων (451 μ.Χ.).

Εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης κατὰ τό ἡμισυ λελαξευμένον εἰς βράχον προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ Δραγουμάνου Ἀρχιμανδρίτου π. Ματθαίου καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μακαρίου, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων τῶν π. Γιούσεφ, π. Ἠλία καὶ π. Συμεών, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰσιδώρου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψάλλοντος τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου καὶ τοῦ Πρωτοψάλτου Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐσεβίου, ἐν συμμετοχῇ μοναχῶν, μοναζουσῶν, λαϊκῶν καὶ τοῦ κ. Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας, ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε διὰ τῆς κάτωθι προσηφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Ὁὐ γάρ ἐπαισχύνομαι τό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ· δύναμις γάρ θεοῦ ἐστὶν εἰς σωτηρίαν παντί τῷ πιστεύσαντι, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἑλληνι. Δικαιοσύνη γάρ θεοῦ ἐν αὐτῷ ἀποκαλύπτεται ἐκ πίστεως εἰς πίστιν, καθὼς γέγραπται: ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται (Ρωμ. 1, 16-17), λέγει ὁ μακάριος Παῦλος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ πανσθενουργὸς χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν καταπεμφθέντος ἐπὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ μαθητῶν τοῦ Κυρίου, συνήγαγε πάντα ἡμᾶς ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ «τοῦ ἄγρου τοῦ Κεραμέως», τοῦ ἐπικληθέντος «ἀγρὸς τοῦ αἵματος», (Ματθ. 27, 7-8), ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν ἱεράν μνήμην τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ὀνουφρίου τοῦ Αἰγυπτίου ἐν τῇ φερωνύμῳ αὐτοῦ Μονῇ, τῇ

ένταῦθα ἰδρυθείη ὑπό τῶν σεβασμίῳν Ἀγιοταφιτῶν Πατέρων.

Ὁ ὄσιος Πατήρ ἡμῶν Ὀνούφριος τήν ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καί τοῦ Προφήτου Ἥλιοῦ ζηλώσας πολιτείαν, ὡς καί τοῦ συντοπίτου αὐτοῦ ἀγίου Ἀντωνίου, ἐξῆλθεν εἰς τήν ἔρημον, ἔνθα «ᾤκησεν ἐπί ἐξήκοντα ἔτη, ἄνθρωπον μή ἑωρακώς τό σύνολον» κατά τόν Συναξαριστήν αὐτοῦ.

Ὁ ὄντως ἀσκητικός καί ἀγγελικός αὐτοῦ βίος ἀνέδειξεν τόν ὄσιον Ὀνούφριον ἄξιον τοῦ στεφάνου τῆς δικαιοσύνης, ὃν ἠτοίμασε αὐτῷ ὁ Χριστός, ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ: «Δρόμον τῆς ἀσκήσεως ἀπεριτρέπτως τετέλεκας καί τήν πίστιν τετήρηκας· ἐντεῦθεν καί στέφανον ἐκομίσω Πάτερ τῆς δικαιοσύνης, ὃν σοι ἠτοίμασε Χριστός, ὁ κατ' ἀξίαν νέμων τά ἔπαθλα, καί γέρα χαριζόμενος καί τήν τῶν πόνων ἀντίδοσιν· ὃν καί νῦν ἡμᾶς ρύσασθαι ἐκ κινδύνων δυσώπησον».

Ποῖος δέ εἶναι ὁ στέφανος τῆς δικαιοσύνης, τόν ὁποῖον ἔλαβεν ἀπό τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ὁ Πατήρ ἡμῶν Ὀνούφριος;

Ἀκούομεν τόν Ἱερώτατον Παῦλον λέγοντα: «Ἐάν δέ καί ἀθλῆ τις οὐ στεφανοῦται, ἔάν μή νομίμως ἀθλήσῃ», (Β' Τιμ. 2,5). Καί πάλιν ὁ Παῦλος ἀναφερόμενος εἰς ἑαυτόν λέγει: «Τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἠγώνισμαι, τόν δρόμον τετέλεκα, τήν πίστιν τετήρηκα λοιπόν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής, οὐ μόνον δέ ἐμοί, ἀλλά καί πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τήν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ», (Β' Τιμ. 4,7-8).

Ἐρμηνεύων τόν Παύλειον τοῦτον λόγον, ὁ Ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «Ὁ ἀγαπῶν αὐτοῦ [τοῦ δικαίου Κριτοῦ τοῦ Κυρίου] τήν ἐπιφάνειαν [παρουσίαν] πάντα πράξει, ὥστε καί πρό ἐκείνης τῆς καθολικῆς [τῆς δευτέρας Παρουσίας] γενέσθαι αὐτῷ τήν μερικὴν [τήν κατ' ἰδίαν παρουσίαν] συμφώνως τῷ εὐαγγελιστῇ Ἰωάννῃ: « ἔάν τις ἀγαπᾷ με, τόν λόγον μου τηρήσει, καί ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καί πρός αὐτόν ἐλευσόμεθα καί μονήν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν», (Ἰωάν. 14,23).

Ἐρμηνεύων τούς λόγους τούτους, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Οἱ διά πάσης ἀρετῆς τόν οἰκεῖον καταλαμπρύνοντες νοῦν, ἔχοντές τε ἤδη πρός τό μανθάνειν ἐπιτηδεῖως τά τε θεῖα τε καί κεκρυμμένα μυστήρια, τήν διά τοῦ Πνεύματος λήψονται δαδουχίαν καί αὐτόν ἐν ἑαυτοῖς ἐναυλισθέντα τόν Κύριον τοῖς τῆς διανοίας ἐπαθρήσουσιν ὀφθαλμοῖς. Οὐκοῦν οὐ κοινή τοῖς ἄλλοις τῶν ἀγίων ἢ γνῶσις, ἀλλ' ἐξαίρετός τις καί διωρισμένη καί πολλήν ἔχουσα τήν διαφοράν».

[Καί ἀπλούστερον, αὐτῶν τῶν ὁποίων ὁ νοῦς φωτίζεται ὑπερβαλλόντως ἀπό κάθε ἀρετῆς καί ἔτσι γίνονται ἱκανοί νά μανθάνουν τά θεῖα καί κεκρυμμένα μυστήρια, αὐτοί θά φέρουν τήν δᾶδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί θα βλέπουν μέ τά μάτια τῆς διανοίας τόν Κύριον, ὁ ὅποιος ἔχει κατοικήσει ἐντός αὐτῶν. Ἡ γνῶσις λοιπόν τῶν ἀγίων δέν εἶναι κοινή εἰς ὅλους, ἀλλ' ἀποτελεῖ κάτι τι τό ἰδιαίτερον καί ἐξαίρετον καί διαφέρει κατά πολύ ἀπό τήν γνῶσιν τῶν ἄλλων πιστῶν.

Καθίσταται σαφές λοιπόν, ὅτι ὁ στέφανος τῆς δικαιοσύνης, τόν ὁποῖον ἔλαβεν ὁ ὄσιος Πατήρ ἡμῶν Ὀνούφριος εἶναι ἡ «ἐξαίρετος καί διωρισμένη καί πολλήν ἔχουσα τήν διαφοράν γνῶσις». Ἡ γνῶσις δέ αὕτη εἶναι ἡ καταλάμπρυνσις τοῦ νοῦ διά τῆς φωτιστικῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Χριστός, λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος, εἶναι Ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος μᾶς βοηθεῖ μέ κάθε λόγον καί τρόπον πρῶτον, Αὐτός, [ὁ Χριστός] εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος καθορίζει ἀκριβῶς ποῖος εἶναι

αὐτός, ὁ ὁποῖος Τόν ἀγαπᾷ καί ποῖος εἶναι ἄξιος νά λάβῃ τήν δύναμιν τοῦ χαρίσματος, δηλονότι τήν φωτιστικήν ἐνέργειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ ἔχων καύχημα τήν γνησιότητα τῆς σχέσεως αὐτοῦ μέ τόν Χριστόν διά τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν Αὐτοῦ.

Ἰδοὺ λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διά τί ἡ ἀγία ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ καί προβάλλει τήν μνήμην τῶν ἀγίων ἀφ' ἑνός καί καλεῖ πάντας ἡμᾶς διά στόματος τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀποστόλου Πέτρου ἀφ' ἑτέρου, ἵνα : «κατά τόν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον καί αὐτοί ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε, διότι γέγραπται· ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγώ ἅγιός εἰμι», (Α΄ Πέτρ. 1, 15-16).

Ὁ καλέσας ἡμᾶς θεός Πατήρ, ὡς κεχωρισμένος παντός μολυσμοῦ εἶναι ἅγιος καί οὐδεὶς δύναται νά πλησιάσῃ Αὐτόν, διότι θά κατακαῖ, ἐπειδὴ «ὁ θεός ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον», (Ἐβρ. 12,29)· εἶναι ἀπείραστος κακῶν (Ἰάκ. 1,13) καί οἰκεῖ φῶς ἀπρόσιτον, (Α΄ Τιμ. 6,16).

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Ὀνούφριος κατῴρθωσε διά τοῦ αὐστηροῦ ἀσκητικοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος ἐν τῇ ἐρήμῳ νά καθάρισῃ τήν καρδίαν αὐτοῦ κατά τό παράγγελμα τοῦ Κυρίου: «Μακάριοι οἱ καθαροί τῆ καρδία, ὅτι αὐτοί τόν θεόν ὄψονται», (Ματθ. 5,8) καί νά ἀνέλθῃ τήν κλίμακα τῆς δικαιοσύνης τούτέστιν τοῦ ἁγιασμοῦ καί τῆς θεώσεως, γενόμενος οὕτω «θείας κοινωνός φύσεως», (Β΄ Πέτρ. 1,4).

Τοῦ στεφανώσαντος τῷ στεφάνῳ τῆς δόξης καί δικαιοσύνης Αὐτοῦ Ὀνούφριον, τόν ὄσιον Πατέρα ἡμῶν, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δεηθῶμεν καί μετά τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Τῶν μοναστῶν τά πλήθη τόν καθηγητήν σέ τιμῶμεν Ὀνούφριε· διά σοῦ γάρ τήν τρίβον τήν ὄντως εὐθειᾶν πορεύεσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ τῷ Χριστῷ δουλεύσας καί ἐχθροῦ θριαμβεύσας τήν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὀσίων συμμέτοχε καί δικαίων· μεθ' ὧν [σύν ταῖς πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας] ἰκέτευε τῷ Κυρίῳ ἐλέηθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν» Ἀμήν.

Μετά τήν Ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας ἐγένετο Μνημόσυνον ἐπί τῶν τάφων τῶν κτιτόρων καί τῆς πρό ἐτῶν κοιμηθείσης μοναχῆς Σεραφείμας καί ἀνεγνώσθη ἡ εὐχή τῶν ὀπωρῶν, σύκων καί σταφυλῶν.

Τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν ἐδεξιώθη ἐν διαθέσει φιλοξενίας ἀναψυχῆς ἢ καλῶς ἐπιμελουμένη τῶν τῆς Μονῆς καί ἀνακαινίστρια ταύτης ὀσιωτάτη μοναχή Παῖσια.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας